

Stedet. Tæppet går op for Sicilien – en af Shakespeares mange fantastiske øer.

Tiden. Opdigtet.

Handlingen. Polixenes, kongen af Bøhmen, har været på besøg hos barndomsvennen Leontes, konge af Sicilien, gennem de seneste ni måneder. Polixenes ønsker at rejse hjem. Leontes forsøger forgæves at overtale ham til at blive.

Leontes' gravide hustru, Hermione, slutter sig til, og Polixenes lover at blive lidt endnu.

Men Leontes tror at Polixenes og hans hustru har en affære, og at det barn hun snart skal føde, er Polixenes'.

Leontes tilkalder sin tjener Camillo og beordrer ham til at forgive Polixenes. I stedet advarer Camillo Polixenes om at Leontes agter at myrde ham. Polixenes flygter og tager Camillo med sig.

Leontes er rasende over flugten og beskylder øjeblikkelig og i fuld offentlighed sin hustru for utroskab. Han kaster hende i fængsel – døv over for protester fra hele hoffet, især Paulina, den eneste der har mod til at trodse Leontes.

Leontes raser over at ingen tror på hans vanvittige og gemene beskyldninger mod Hermione, og for at undgå at blive kaldt for tyran sender han en gesandt til Delfi for at konsultere oraklet.

I mellemtiden føder Hermione en pige. Leontes nægter at kendes ved barnet og beordrer det dræbt.

Pauline bringer barnet til Leontes i håb om at dæmpe hans vrede. I stedet truer han med at slå hjernen ud på det. Da han ikke formår at kue Paulina, går han med til at lade barnet blive bragt til et fjernt sted og overladt til skæbnens luner. Paulinas mand, Antigonus, får pålagt opgaven.

Mens Antigonus er væk, bringer Leontes Hermione for retten og ydmyger hende i nærvær af den kongelige domstol. Jo mere han skælder hende ud, jo større værdighed udviser hun og betager alle med sin ro og sin urokkelige tilbagevisning af hans vanvid.

Midt under denne parodi af en retssag vender gesandten tilbage fra Delfi. Oraklet forkynder at Leontes er en skinsyg tyran; at Hermione og Polixenes er uskyldige; at den nyfødte er uskyldig, og at Leontes ikke vil få en arving før det mistede barn er fundet.

Leontes gribes af frådende raseri og erklærer Oraklet for løgnagtigt. Idet han gør det, ankommer en budbringer med besked om at unge Mamilius, hans eneste søn, er død.

Hermione synker om. Leontes angrer. Det er for sent. Dronningen er død.

Stedet. Bøhmen. Nu en del af den tjekkiske republik. Har aldrig haft kystlinje ud mod havet.

Handlingen. Antigonus efterlader den nyfødte Perdita på Bøhmens kyst med penge og nogle beviser på hendes herkomst og forsøger at undslippe en storm som er i anmarch. Hans skib kæntrer. Antigonus omkommer i verdens mest berømte regibemærkning: *Ud, forfulgt af en bjørn.*

Den lokale småsvindler Autolycus ser det hele, men foretager sig intet – ud over at tømme et par lommer da Perdita findes af en fattig hyrde og hans småtbegavede søn, Klovnen. De fatter medlidenhed med den lille og opfostrer hende som deres egen.

Tiden. Seksten år efter.

Prins Florizel, søn af Polixenes, har forelsket sig i Perdita. Han tror hun er datter af en hyrde.

Scenen udspiller sig under et muntert gilde – fåreklipningsfesten, hvor vores hyrde og hans søn, Klovnene, er rige takket være de penge de fandt i Perditas svøb.

Florizel udgiver sig for at være en helt almindelig fyr og ikke en rig prins. En pludselig indskydelse får ham til at fri til Perdita – og han beder to ældre fremmede optræde som vidner.

De fremmede viser sig at være hans far, Polixenes, og Camillo i forklædning.

Mens Perdita og Florizel erklærer hinanden deres kærlighed, har småsvindleren Autolycus travlt med at stjæle alles penge og lyver og klovnene sig gennem festen.

Han er Shakespeares mest indtagende skurk – vittig, uforudsigelig og ukuelig. Og det forbløffende udspring for en lykkelig slutning ...

Mens Klovnene har travlt med at underholde sine damevenner Mopsa og Dorcas, og hyrden gratulerer alle med deres held, lægger Polixenes sin forklædning og truer hele selskabet med øjeblikkelig død.

Han stormer derfra med en ordre til Florizel om aldrig mere at se Perdita. Det går op for Camillo at det kan blive hans chance for at vende hjem. Han tilbyder Florizel og Perdita at tage dem med til Sicilien. De tager imod hans tilbud og flygter.

I deres kølvand følger Hyrden, Klovnene og Autolycus.

Stedet. Sicilien.

Tiden. En hastigt flyvende nutid.

Handlingen. Florizel og Perdita ankommer til hoffet. Leontes forelsker sig kortvarigt i Perdita, men opdager så at hun er

hans egen datter da Hyrden og Klovnene dukker op med deres kasse med beviser som blev efterladt hos hende ved fødslen.

Polixenes, som har forfulgt de flygtende, forsones med Leontes og Florizel. Slutningen er nært forestående. Paulina inviterer alle hjem til sig selv for at vise dem en statue af Hermione. Statueen er så livagtig at Leontes går hen for at kysse den, men advares mod det af Paulina, som derpå tilbyder at få statuen til at træde ned.

Stykkets slutning kaster, uden forklaring eller advarsel eller psykologisk redegørelse, samtlige personer ud i et nyt liv. Hvad de vil få ud af det, overlades til 'tidens kløft'.

COVERVERSIONEN

ET

Vandets stjerne

Jeg så det særeste syn i nat.

Jeg var på vej hjem, natten var varm og tung, som den er på denne tid af året, så huden glinser og skjorten aldrig er tør. Jeg havde spillet klaver i den bar hvor jeg spiller fast, og ingen ville gå, så jeg var senere på den end jeg bryder mig om at være. Min søn sagde han ville komme forbi i bil, men han kom aldrig.

Jeg var på vej hjem, klokken var måske to om morgenen, og en kold flaske øl blev gradvist varmere i min hånd. Må godt nok ikke drikke i gaderne, men hvad fanden, når en mand har arbejdet ni timer i ét stræk, har udskænket shots når der er stille i baren, og spillet når der er gang i den. Folk drikker mere når der er livemusik, sådan er det bare.

Jeg var på vej hjem da vejret krakelerede og regnen faldt som is – det var is – hagl så store som golfbolde og hårde som gummibolde. Gaderne havde al varmen i sig fra dagen, fra ugen, fra årstiden. Når haglene ramte jorden, var det som at kaste isterninger i en frituregryde. Det var som om vejret kom op fra gaden snarere end ned fra himlen. Jeg løb gennem en byge af lave granatsplinter, sprang fra dør til dør, kunne ikke se mine fødder for syden og damp. På trappen til kirken kom jeg op over det boblende skum et kort øjeblik. Jeg var gennemblødt. Sedlerne i min lomme var klæbet sammen, og håret klæbede til mit hoved. Jeg tørrede øjnene fri for regn.

Tårer af regn. Min kone har været død et år nu. Nytter ikke at søge ly. Kan lige så godt gå hjem.

Så jeg tog genvejen. Jeg kan ikke lide at tage genvejen på grund af babylemmen.

Hospitalet satte den i for et år siden. Jeg holdt øje med arbejderne dag efter dag når jeg besøgte min kone. Jeg så hvordan de støbte cementskallen, satte stålkassen i skallen, fik vinduesklappen på plads, installerede varmen og lyset og alarmen. En af murerne brød sig ikke om at gøre det, syntes det var forkert: umoralsk, velsagtens. Et tidens tegn. Men der er så mange tegn i tiden at hvis vi læste dem alle, ville vi dø af hjertesorg.

Lemmen er tryk og varm. Så snart spædbarnet er indenfor, og lemmen er smækket i, ringer der en klokke på hospitalet, og det tager kun en sygeplejerske et øjeblik at komme ned – lige længe nok til at moren kan gå derfra – der er et gadehjørne lige ved. Hun er væk.

Jeg så det ske en gang. Jeg løb efter hende. Jeg råbte "Frøken!" Hun vendte sig. Hun så på mig. Der var et sekund af den slags der rummer en hel verden – og så bevægede sekundviseren sig videre, og hun var væk.

Jeg gik tilbage. Lemmen var tom. Et par dage efter døde min kone. Så jeg går ikke den vej hjem.

Babylemmen har en historie. Og har ikke alle historier en historie? Man tror man lever i nutiden, men fortiden følger en så tæt som en skygge.

Jeg undersøgte det. I middelalderen, hvornår det så var, allerede dengang havde de babylemme. De kaldte dem hittebarnshjul: et rundt vindue i et konvent eller kloster, og man kunne lægge et spædbarn derind og håbe at Gud ville tage vare på det. Eller man kunne efterlade det i svøb i skovene så hunde og ulve kunne opfostre det: efterlade det uden et navn, men med noget der sætter historien i gang.

En bil stryger forbi mig i alt for høj fart. Vandet i rende-
stenen oversprøjter mig, som om jeg ikke var våd nok i for-
vejen. Røvhul. Bilen standser op – det er min søn, Clo. Jeg
stiger ind. Han rækker mig et håndklæde, og jeg tørrer mig
i ansigtet, taknemmelig og pludselig dødtæt. Vi passerer et
par husblokke med radioen kørende. Katastrofevejrudsigt.
Kæmpefuldmåne. Gigantiske bølger på havet, floden gået
over sine bredder. Bevæg Dem ikke ud. Hold Dem inden
døre. Det er ikke Hurricane Katrina, men det er heller ingen
skovtur. Bilerne parkeret på begge sider af vejen står i vand
til halvt op ad hjulene.

Da er det vi ser det.

Lige foran er en sort BMW 6-serie smadret direkte ind i
muren. Dørene er åbne i begge sider. En lille skrammelkasse
af en bil er kørt op bag i den. To bøller banker løs på en fyr
på jorden. Min søn trykker hornet i bund, sætter kursen
direkte mod dem med vinduet nede mens han råber 'HVAD
FANDEN HVAD FANDEN!' Hans bil slingrer idet en af
mændene retter et skud mod os og punkterer forhjulet. Min
søn snurrer rattet rundt, bumper bilen ind i kantstenen. Bøl-
lerne hopper ind i BMW'en, skraber siden op ad muren i
hele dens længde og skubber skrammelkassen tværs over
gaden. Den gennembankede fyr ligger på jorden. Han har
et flot jakkesæt på. Han er vel omkring de 60. Han bløder.
Blodet render ned over hans ansigt i regnen. Han siger et
eller andet. Jeg knæler ned ved siden af ham. Hans øjne er
åbne. Han er død.

Min søn ser på mig – jeg er hans far – hvad gør vi? Så hører
vi udrykningen et sted som fra en anden planet.

“Rør ham ikke!” siger jeg til min søn. “Bak bilen ud!”

“Vi burde vente på politiet.”

Jeg ryster på hovedet.

Vi bumper rundt om hjørnet på det punkterede hjul og

kører langsomt hen ad den gade der går forbi hospitalet. En ambulance er på vej ud af udrykningsgaragen.

“Jeg må have hjulet skiftet.”

“Drej ind på parkeringspladsen ved hospitalet.”

“Vi burde fortælle politiet hvad vi har set.”

“Han er død.”

Min søn standser bilen og går om for at finde tingene frem til hjulskiftet. Et øjeblik sidder jeg drivvåd og stille på det gen-nemblødte bilsæde. Lysene fra hospitalet skærer ind gennem vinduet; jeg hader det hospital. Det var sådan jeg sad i bilen da min kone var død. Stirrede ud ad forruden og så ingenting. Hele dagen gik, og så var det aften, og alting var det samme fordi ingenting var det samme.

Jeg står ud af bilen. Min søn hæver bagenden med donkraften, og sammen løfter vi hjulet af. Han har allerede rullet reservehjulet frem fra bagagerummet. Jeg presser fingrene ind i det døde hjuls flænsede gummi og lirker kuglen ud. Hvad vi end måtte have brug for, er det i hvert fald ikke det her. Jeg går hen og lader den plumpe ned i en dyb afløbsrist ved kantstenen.

Og da er det jeg ser det. Lyset.

Der er lys i babylemnen.

Jeg får den særeste fornemmelse af at det hele er forbundet – BMW'en, skrammelkassen, den døde mand, spædbarnet.

For der ligger et spædbarn.

Jeg går hen mod lemnen, og min krop bevæger sig i slow-motion. Barnet sover, sutter på tommelfinger. Der er ikke kommet nogen endnu. Hvorfor er der ikke kommet nogen endnu?

Uden at det går op for mig, går det op for mig at jeg har donkraften i hånden. Uden at bevæge mig bevæger jeg mig

hen og vrister lemme op. Det er let. Jeg løfter den lille ud,
og hun er let som en stjerne.

*Vær du mig nær! Nu aften sænker sig,
Snart mørket råder, vær du nær hos mig!
Når andres hjælp og trøst er intet værd,
Du, hjælpeløses hjælp, vær du mig nær!*

Menigheden er mødt talstærkt op nu til morgen. Omkring 2000 af os fylder kirken. Oversvømmelserne afholdt ingen fra at komme. Pastoren siger: *Vældige vande kan ikke slukke kærligheden. Floder kan ikke skylle den bort.*

Det er fra Højsangen. Vi synger hvad vi ved.

Kirken af Guds Forløsning begyndte i et skur, voksede til et hus og blev til en mindre by. Fortrinsvis sort. Enkelte hvide. Hvide har sværere ved at tro på noget de kan tro på. De hænger sig i detaljerne, som for eksempel Skabelsens syv dage og Genopstandelsen. Alt det er jeg ligeglad med. Hvis ikke der er en Gud, gør det ingen forskel når jeg er død. Jeg er bare død. Hvis der er en Gud, så fint nok, jeg ved godt hvad du vil sige: Men hvor er så den Gud?

Jeg ved ikke hvor Gud er, men jeg regner med at Gud ved hvor jeg er. Han har verdens første globale app. Find Shep.

Det er mig. Shep.

Jeg lever stille og roligt med min søn Clo. Han er tyve. Han er født her. Hans mor kom fra Canada, hendes forældre kom fra Indien. Jeg kom vel hertil på et slaveskib – o.k., ikke mig, men mit dna, stadig med Afrika prentet i sig. Det sted hvor vi er nu, New Bohemia, var engang en fransk koloni. Sukkerplantager, store kolonihuse, skønhed og gru klos op ad hinanden. Jerngelænderne som turisterne elsker. De små attenhundredtalsbygninger malet lyserøde eller gule eller blå. Butikkernes træfacader med deres store buede glastruer ud mod gaden. Gyderne med mørke døråbninger der fører ind til glædespigerne.

Så er der floden. Så bred som fremtiden tegnede sig engang.

Så er der musikken – altid en kvinde der synger et sted, en gammel mand der spiller banjo. Måske bare et par maracas som pigen ryster ved kasseapparatet. Måske en violin der minder dig om din mor. Måske en melodi der minder dig om noget du helst vil glemme. Hvad er egentlig erindrungen andet end et smerteligt opgør med fortiden?

Jeg har læst at kroppen gendanner sig selv i løbet af syv år. Hver en celle. Selv knoglerne genopbygger sig selv som koral. Hvorfor husker vi da hvad der for længst burde være forsvundet? Hvad skal de til for – hvert et år, hver en ydmygelse? Hvad skal det til for at mindes de gode tider når de er forbi? Jeg elsker dig. Jeg savner dig. Du er død.

“Shep! Shep?” Det er Pastoren. Jo tak, jeg har det fint. Ja, det var ellers en nat i nat. Guds dom over menneskehedens millioner og atter millioner af forbrydelser. Tror Pastoren på den? Nej, han gør ej. Han tror på global opvarmning. Gud behøver ikke straffe os. Det kan vi selv klare. Det er derfor vi har behov for tilgivelse. Mennesker har ingen forståelse af tilgivelse. Tilgivelse er et ord ligesom tiger – der findes optagelser af den, og den eksisterer beviseligt, men de færreste af os har set den tæt på eller forstået dens inderste væsen.

Jeg kan ikke tilgive mig selv for det jeg gjorde ...

En nat – sent, i nattens mulm, hvor de døde vandrer – man siger sådan af en grund – kvalte jeg min kone i hendes hospitalsseng. Hun var svag. Jeg er stærk. Hun fik ilt. Jeg tog masken af og lagde hænderne over hendes mund og næse og bad Jesus komme og tage hende. Det gjorde han.

Overvågningsapparatet bippede, og jeg vidste de snart ville være på stuen. Jeg var ligeglad med hvad der skete med mig. Men der kom ingen. Jeg var nødt til at gå ud og hente nogen – der var for få sygeplejersker på stedet og for mange patienter. De kunne ikke placere ansvaret med sikkerhed – selv om jeg er ret sikker på at de mente det var mit. Vi dæk-

kede min kone med et lagen, og da lægen endelig dukkede op, skrev han 'Åndedrætssvig'.

Jeg fortryder det ikke, men jeg kan ikke tilgive mig selv. Jeg gjorde det rigtigt, men det var forkert.

"Du gjorde det forkerte af den rigtige grund," sagde Pastoren. Men på det punkt er vi ikke enige. Det kan lyde som om vi bare slår om os med tomme gloser, men der er stor forskel. Han mener det er forkert at tage et liv, men at jeg gjorde det for at gøre en ende på hendes lidelser. Jeg mener det var i orden at tage hendes liv. Vi var gift. Vi var ét kød. Men jeg gjorde det af den forkerte grund, og det gik ret hurtigt op for mig. Jeg gjorde det ikke for at gøre en ende på min kones smerter; jeg gjorde det for at få en ende på mine egne.

"Hold op med at tænke på det, Shep," siger Pastoren.

Efter kirke gik jeg hjem. Min søn så tv. Den lille var vågen, meget stille, med store øjne rettet mod loftet, hvor lyset kastede skyggestriber ind ad persienerne. Jeg samlede hende op og lukkede mig ud igen og satte kursen mod hospitalet. Babyen var varm og let at bære. Lettere end min søn havde været da han blev født. Min kone og jeg var lige flyttet til New Bohemia. Vi troede på alt – verden, fremtiden, Gud, fred og kærlighed, og først og fremmest hinanden.

Som jeg gik hen ad gaden faldt jeg ned i en kløft i tiden, hvor én tid smelter sammen med en anden. Min krop blev rankere, mine skridt længere. Jeg var en ung mand som var gift med en dejlig pige, og pludselig var vi forældre. "Hold den lille om hovedet," sagde hun mens jeg bar ham og skærmede hans liv med min hånd.

Ugen efter at han var født, kunne vi ikke komme ud af sengen. Vi sov og spiste med vores baby liggende på ryggen mellem os. Vi tilbragte hele ugen med bare at kigge på ham. Uden færdigheder og uden oplæring, uden universitets-

eksamen og uden forskningsdollars havde vi skabt et menneske. Hvad er det for en vanvittig, ubændig verden hvor vi kan skabe mennesker?

Bliv hos mig.

Hvad sagde du dér, mister?

Undskyld, jeg gik og dagdrømte.

Dejlig lille unge.

Tak.

Kvinden går videre. Jeg opdager at jeg står midt på den travle gade med en sovende baby i favnen og taler med mig selv. Men jeg taler ikke med mig selv. Jeg taler med dig. Stadig. Altid. *Bliv hos mig.*

Kan I se hvad jeg sagde om erindringen? Min kone eksisterer ikke længere. Den person findes ikke. Hendes pas er annulleret. Hendes bankkonto er lukket. En anden går i hendes tøj. Men mine tanker er fulde af hende. Hvis hun aldrig havde eksisteret, og mine tanker var fulde af hende, ville man spærre mig inde som sindsforstyrret. Som tingene står, er jeg i sorg.

Jeg opdager at sorg er at leve sammen med en som ikke er der.

Hvor er du?

Et tordnende brøl fra en motorcykel. Biler med ruderne nede og radioen kørende. Unge på skateboards. En hund der gør. Ladvognen der bliver læsset af. To kvinder der skændes på fortovet. Alle i gang med mobilen. En fyr på en kasse som råber op, ALT SKAL VÆK.

Helt i orden for mit vedkommende. Bare ud med det hele. Bilerne, menneskene, varerne til salg. Skræl det hele ned til støvet under mine fødder og himlen over mit hoved. Skru ned for lyden. Lad skærmen gå i sort. Intet skiller os nu. Vil

jeg se dig gå mig i møde når solen går ned? Sådan som du gjorde, som vi begge gjorde, dødtrætte, når vi kom hjem fra arbejde? Se op, og vi ser hinanden, først på afstand, så tæt på? Den energi som atter er dig i din menneskelige form. Din kærligheds atomare form.

“Det er ingenting,” sagde hun da hun vidste hun skulle dø.

Ingenting? Så er himlen ingenting, og Jorden er ingenting, og din krop er ingenting, og vores elskov ingenting.

Hun rystede på hovedet. “Døden er det der betyder mindst for mig her i livet. Gør det nogen forskel? Jeg er der bare ikke.”

“Jeg er her,” sagde jeg.

“Det er det grusomme,” sagde hun. “Hvis jeg kunne gennemleve min død for dig, ville jeg gøre det.”

“OPHØRSUDSALG. ALT SKAL VÆK.”

Det er allerede væk.

Jeg nåede frem til gaden hvor hospitalet ligger. Der er babylemmen. I det øjeblik vågner den lille i mine arme, og jeg kan mærke hende bevæge sig. Vi ser på hinanden idet hendes flakkende blå øjne finder mit mørke blik. Hun rækker en hånd op så lille som en blomst og rører ved de ru stubbe i mit ansigt.

Bilerne kommer, og bilerne går, mellem mig og turen tværs over gaden. Den anonyme altid-i-bevægelse-verden. Den lille og jeg står stille, og det er som om hun ved at der er et valg der skal træffes.

Eller skal der? De største ting sker tilfældigt. Kun resten bliver planlagt.

Jeg gik en tur rundt om blokken og tænkte jeg ville tænke over det, men mine ben var på vej hjem, og indimellem må man finde sig i at ens hjerte ved hvad der skal gøres.

* * *

Da jeg kom hjem, sad min søn og så fjernsyn. Opdatering på uvejret i aftes og personhistorier. De sædvanlige regeringsrepræsentanter sagde de sædvanlige ting. Der var endnu en opfordring til vidner om at stå frem. Den døde mand. Manden hed Anthony Gonzales. Mexicaner. Passet var fundet på liget. Røveri. Mord. Intet usædvanligt ved det her i byen ud over vejret.

Men noget var usædvanligt. Han var kommet med den lille.

“Det kan du ikke vide, far.”

“Jeg ved hvad jeg ved.”

“Vi burde fortælle politiet det.”

Hvordan fik jeg opdraget min søn til at stole på politiet? Min søn stoler på alle. Jeg er bekymret for ham. Jeg ryster på hovedet. Han peger på den lille.

“Hvis ikke du ringer til politiet, hvad skal vi så gøre med hende?”

“Beholde hende.”

Min søn ser på mig med vantro og rædsel. Jeg kan ikke beholde et nyfødt barn. Det er ulovligt. Men jeg er ligeglad. De hjælpeløses hjælper. Hvorfor skulle jeg ikke være sådan en?

Jeg har madet hende og skiftet hende. Jeg købte det jeg skulle bruge i butikken på vej hjem. Hvis min kone var i live, ville hun gøre det jeg gør nu. Vi ville gøre det sammen.

Det føles som om jeg har fået et liv foræret i bytte for det som jeg tog. Jeg føler det som tilgivelse.

Der lå en attachemappe hos den lille – som for at forbedre hende til en karriere i erhvervslivet. Mappen er lukket. Jeg siger til min søn at hvis vi kan lokalisere hendes forældre, vil vi gøre det. Så åbner vi mappen.

Clos ansigt ligner en dårlig skuespiller i en billig sitcom. Hans øjne er ved at trille ud af ansigtet på ham. Han taber kæben.

“Gud bevares,” siger Clo. “Kan de være ægte?”

Stive, tætbundtede sedler som en rekvisit i en gangsterfilm. 50 bundter. 10.000 dollars i hvert bundt.

Under sedlerne ligger der en blød fløjlspose. Diamanter. En halskæde. Ikke små, beskedne diamanter – flotte og generøse som en kvindes hjerte. Tiden så dyb og ren i facetterne at det er som at se i en krystalkugle.

Under diamanterne ligger et nodeark. Håndskrevet. Sangen hedder PERDITA.

Det er altså hendes navn. Den lille fortabte.

“Du er skabt til at leve,” siger Clo. “Hvis ikke du ender i fængsel.”

“Hun er vores, Clo. Hun er din søster nu. Jeg er hendes far nu.”

“Hvad vil du gøre med pengene?”

Vi flyttede til et nyt kvarter hvor ingen kendte os. Jeg solgte min lejlighed, og jeg brugte pengene og kontanterne i mappen til at købe en pianobar der hed The Fleece. Det var en mafiabule, og de havde brug for at komme ud af det, så de havde det fint med kontanter. Ingen spørgsmål. Jeg lagde halskæden i en bankboks i hendes navn indtil hun fylder atten.

Jeg spillede sangen, og jeg lærte hende den. Hun sang før hun kunne tale.

Jeg er ved at lære at være far og mor for hende. Hun spørger til sin mor, og jeg siger vi ikke ved noget. Jeg har altid sagt hende sandheden – eller tilpas meget af den. Og hun er hvid, og vi er sorte, så hun ved hun blev fundet.

Historien er nødt til at begynde et sted.